

SAMBORZEC

NA LINII CZASU

Nr 92 marzec 2021

Gazeta Wspólnoty Samorządowej

Liczymy się dla Polski!

Świat, który nas otacza, ulega ciągłym zmianom. Zmienia się liczba ludności, nasze warunki życia czy rynek pracy. Dlatego też Główny Urząd Statystyczny zbiera i udostępnia dane, które pozwalają zbadać wielkość, jak i kierunek tych zmian. Najważniejszym badaniem statystycznym jest rozpoczynający się 1 kwietnia 2021 r. Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań (NSP2021) – realizowany co 10 lat.

Dlaczego spis jest tak ważny?

Badania statystyczne, a w szczególności spisy powszechne są niezwykle ważne dla prawidłowego funkcjonowania państwa, ale także dla każdego mieszkańca. Podczas spisu zbierane będą informacje, które pozwolą na analizę procesów, jakie zaszły w naszym społeczeństwie na przestrzeni lat 2011-2021 na wszystkich szczeblach podziału terytorialnego kraju: ogólnokrajowym, regionalnym i lokalnym.

Spisz się jak najlepiej!

Rozwój technologii ułatwia życie na wielu płaszczyznach, dlatego jako przedstawiciele statystyki publicznej wychodzimy naprzeciw potrzebom obywateli. Dbając o wygodę i bezpieczeństwo respondentów zdecydowano, że podczas

NSP2021, to właśnie samospis internetowy będzie podstawowym kanałem przekazywania informacji. Aplikacja dostępna będzie przez cały okres trwania spisu, wystarczy tylko urządzenie z dostępem do internetu.

Samodzielnie będą mogły się spisać także osoby, które nie posiadają urządzenia lub dostępu do internetu. Z myślą o nich w urzędach gmin przygotowano będą stanowiska, na których będzie można się nie tylko spisać, ale także otrzymać fachową pomoc przeszkolonych osób.

Dodatkowo, 16 kwietnia wdrożymy metody pomocnicze – wywiady bezpośrednie lub telefoniczne, które przeprowadzą nasi rachmistrze. Osoba, która nie dokonała samospisu internetowego, nie może odmówić

przekazania danych w formie wywiadu telefonicznego lub bezpośredniego.

Tajemnica statystyczna

Dane przekazywane w ramach Narodowego Spisu Powszechnego są objęte tajemnicą statystyczną, czyli są udostępniane wyłącznie w formie zbiorczej, to znaczy takiej, która uniemożliwia identyfikację konkretnej osoby. Warto przy tym zaznaczyć, że w spisie powszechnym nigdy nie pytamy o wysokość zarobków, numer konta czy karty kredytowej, a dane osobowe nie są nigdzie przekazywane.

Udział w spisie jest obowiązkowy, a dla nas bardzo ważny, bo jak głosi hasło rozpoczynającego się spisu #liczysiękażdy.

Więcej dowiesz się na portalu spis.gov.pl
Gminne Biuro Spisowe w Samborcu

Odbierz kod, czytaj gdzie chcesz i jak chcesz!

W ramach upowszechniania czytelnictwa Gminna Biblioteka Publiczna w Samborcu wykupiła dostęp do nowej kolekcji publikacji na platformie IBUK Libra.

Księgozbiór wirtualnej czytelnicy to przede wszystkim elektroniczne publikacje naukowe i popularnonaukowe z różnych dziedzin wiedzy oraz literatura piękna. Aby uzyskać dostęp do ponad 2000 książek, wystarczy zarejestrować się na stronie www.libra.ibuk.pl.

Po uprzednim pobraniu od bibliotekarza niezbędnego do zdalnego logowania kodu dostępu można swobodnie korzystać z oferty IBUK Libra przez całą dobę, siedem dni w tygodniu, na smartfonach, tabletach oraz komputerach domowych.

Kod PIN można odebrać osobiście w Punkcie Obsługi Interesanta Urzędu Gminy w Samborcu, dzwoniąc pod numer: 15 83 14 44 43 wew. 24 lub pisząc na adres: animatorkbpsamborzec@gmail.com.

Zapraszamy do korzystania z oferty!

Narodowy Spis Powszechny
Ludności i Mieszkań 2021

Już od 1 kwietnia!
Wejdź na spis.gov.pl i spisuj się!

Liczymy się
DLA POLSKI!

GUS | NSP 2021

IBUK Libra PWN

TWOJA BIBLIOTEKA WYKUPIŁA DOSTĘP DO

IBUK Libra

wirtualnej czytelnicy czynnej całą dobę

Ozobot Bit oraz scrapbooking i mixed media w edukacji

W ramach „Projektu na 6!”, realizowanego przez Gminny Ośrodek Kultury w Samborcu, w marcu odbyły się dwa szkolenia z udziałem edukatorów oraz nauczycieli edukacji przedszkolnej i wczesnoszkolnej z Zespołu Publicznych Placówek Oświatowych w Samborcu oraz Zespołu Placówek Oświatowych w Chobrzeżanach.

Tematem pierwszego szkolenia było wykorzystanie robotów Ozobot Bit w edukacji przedszkolnej. Prowadzący warsztaty Rafał Mitkowski z firmy Edu Sense, przedstawił możliwości wykorzystania robotów w realizowaniu treści wynikających z podstawy programowej: – *Ozoboty Bit uczą dzieci myślenia logicznego i algorytmicznego, pokazują, że programowanie może być łatwe tak, jak rysowanie, nie wymaga ono specjalnych przygotowań czy zmiany przestrzeni klasowej. „Puzzle do Ozobota” uczą kodowania, rozwijając przy tym kreatywność i logiczne myślenie. Z metodycznego punktu widzenia roboty pozwalają na włączenie treści programistycznych w zajęcia dydaktyczne z zakresu różnych dziedzin edukacji.*

Oprócz tego zakupiono kompletne zestawy Ozobotów Bit oraz puzzli do programowania, które posłużą nauczycielom do poprowadzenia zajęć w obu szkołach. Dzięki zakupionym pomocom działanie przyniesie długofalowe efekty – zajęcia z Ozobotami Bit będą kontynuowane w przyszłości z kolejnymi grupami dzieci. Wszyscy nauczyciele oraz edukatorzy otrzymali certyfikaty ukończenia szkolenia z programowania i robotyki w edukacji wczesnoszkolnej i przedszkolnej. Kolejnym etapem będą zajęcia z Ozobotami w szkołach w Samborcu oraz Chobrzeżanach.

W ramach projektu przeprowadzono również szkolenie ze scrapbookingu i mixed media, dedykowane nauczycielom klas „0” oraz I-III. Spotkanie poprowadziła Jagoda Szczęsna,

która opowiedziała o technikach scrapbookingu oraz zaprezentowała mnóstwo przykładów kreatywnej pracy z wykorzystaniem techniki mixed media. W ramach projektu zakupiono

maszyny tnąco-wyłaczające oraz zestawy wykrojników, które zostaną przekazane dla szkół biorących udział w projekcie. Zdobyta wiedza oraz nowo zakupiony sprzęt pozwolą nauczycielom na prowadzenie zajęć w tym zakresie w szkołach.

Partnerami projektu są Zespół Publicznych Placówek Oświatowych w Samborcu oraz Zespół Placówek Oświatowych w Chobrzeżanach. Projekt dofinansowany przez Fundację BGK w programie „Na dobry początek!”.

Informacja od dzielnicowego

Od 1 lutego do 31 lipca 2021 roku działaniem priorytetowym dzielnicowego gminy Samborzec jest poprawa bezpieczeństwa, szczególnie w rejonie sklepu spożywczo-przemysłowego w Chobrzeżanach. Często dochodzi tam do spożywania alkoholu, używania wulgaryzmów oraz zaśmiecania miejsc ogólnodostępnych. Przeciwdziałajmy temu i informujmy o zakłócaniu w ten sposób porządku publicznego.

Opis budynków folwarku w Samborcu w 1750 roku – cz. II

W styczniowym informatorze gminy Samborzec przytoczyłem opis samborzeckiego dworu, oparty na inventarzu sandomierskiego starostwa z 1753 roku. To kontynuacja tamtego tekstu.

Naprzeciwno syrnika (wychodka) stał karmnik (chlewik) z drewna wybudowany, dach pokryty był snopkiem. Wewnątrz karmnika znajdowały się przegrody z chrustu (wikliny) zrobione. Chlewik przeznaczony był na cztery wieprzki. Zamykany zakrętką drewnianą, zamocowaną przy drzwiach drewnianych, umocowanych na biegunach. Przed oknami pokoiów budynku dworu była piwniczka na mleko, w ziemi wybrana, od wewnątrz dylami drewnianymi obłożona. Pokryta była nowym gontem (stary w 1739 roku zgorzał). Piwniczka zamykana była drzwiami drewnianymi na biegunie z wrzecionem i żelaznym skoblem.

Przed pożarem, obok wrót wjazdowych i furtki na dziedziniec, z prawej ręki stały trzy komory, które od uderzenia pioruna zgorzały. Zostały one odbudowane, ale nie dokładnie w tym samym miejscu. Wykonane były z dylów na słupach drewnianych i obitą z tarcicy kapicą. Dachy pokryte zostały snopkiem. Dwie wewnętrzne ściany poprzeczne wykonane były z chrustu ogrodzeniowego (wikliny). Pierwsza komora, stojąca od strony obory, to była stajenka, zamykana na drzwi z tarcicy na zawiasach i hakach z wrzecionem, zasuwką drewnianą i dwoma skoblami. Podłogi i powały w niej nie było. Przy ścianie zamontowana była drewniana drabina na siano i słomę. Stajenka przeznaczona była dla koni. Srodkowa komora, zbudowana była podobnie jak pierwsza, z tym że przeznaczona była na konserwację różnych przedmiotów i narzędzi. W tej komorze była drewniana powała, lecz podłogi nie było. Trzecia komora, zbudowana jak dwie poprzednie, służyła do sadzania drobiu. W komorze była drewniana podłoga i powała z tarcicy. Zamykana była na podwójne drewniane drzwi ze skoblem i żelaznym zamkiem. Wewnątrz komory przy ścianach znajdowały się drewniane grzędy dla kur, a na podłodze gniazda ze słomy na jaja. Do tej komory przybudowany był drugi drewniany, kryty snopkiem mały kurnik.

Przed pożarem obok komór stała jeszcze stajnia, która spłonęła i której nigdy nie od-

budowano. Na przeciwko komór stała drewniana obora. Wykonana w kwadrat z dylów na słupach, słomą poszyta, ze stajnią dla wołów i krów, z trzema chlewikami dla cieląt, świń i jałówek. Do obory zamontowane były jedne podwójne drewniane drzwi na biegunach, zamykane na drewnianą zasuwkę. W stajenkach znajdowały się drewniane drabiny i żłoby na karmę dla zwierząt. Opodal obory stał budynek stolarni. Był mocno zniszczony, ściany i dach reperacji pilnej wymagały. Budynek wykonany był z dyli drewnianych na słupach, a dach poszyty snopkiem. Z przodu stolarni (elewacji) zamontowane do słupów były podwójne drewniane wrota na biegunach z zaczepką i skoblem żelaznym. Pułapu (powały) i podłogi w stolarni nie było.

Po pożarze do budynku obory, przybudowano dwa małe chlewiki z drewna, jeden dla świń, drugi dla gęsi. Po 1739 roku stodoły i szopa na nowo zostały pobudowane. Poprzednie zgorzały w pożarze. Stodoła pierwsza stała po prawej ręce za spichlerzem. Jej ściany główne, słupy i przyciesie z drewna były wykonane, a ściany wewnętrzne pomiędzy słupami z chrustu grozonego zrobione. Zapół na zboże było dwa, bojowisko jedno. Do słupów stodoły zamontowane były podwójne drewniane wrota na biegunach. Dach stodoły pokryty był słomą. Wrota zamykane były na wrzeciona i skoble żelazne, a dodatkowo jeszcze na dwie kłódki. Druga stodoła naprzeciwko spichlerza stojąca, bliżej od gościńca, tak jak i pierwsza, z tego samego materiału była wystawiona. Do tych stodoł przedsińki drewniane na słupach dobudowano. To było gumno, które od terenu gościńca płotem odgrazono.

Wyjeżdżając z dworu na gościniec i drogę do wsi trzeba było przejechać przez bramę drewnianą na biegunach z poręczą, zamykaną na drewnianą zasuwkę. Spichlerz nowy z drewna sosnowego rżniętego w węgły, o trzech komorach pobudowano. Dawny od ognia piorunowego zgorzał. Do budynku spichlerza prowadziło dwoje drzwi, na przeciwko siebie ustawionych, wykonanych z tarcicy. Przednie, solidne drzwi od strony dziedzińca zawieszono na dwóch hakach z trzema wrzecionami, dwoma żelaznymi skoblami i zasuwką zewnętrzną drewnianą, zamykaną na klucz żelazny. Drugie drzwi od strony gumna zawieszono na zawiasach i hakach żelaznych z dwoma zasuwkami drewnianymi. W dwóch komorach dla

widoku wnętrza wstawione zostały cztery drewniane, przeszklone okienka. W każdym okienku zamontowano po trzy pręty żelazne i podokienniki. W spichlerzu była podłoga i powała z tarcicy solidnie ułożona. Na powałę do góry prowadziły schody drewniane. Od zewnątrz, od strony dziedzińca i od strony gumna, na strych spichlerza można było wejść po dostawionych do ściany schodach drewnianych, i przez drzwiczki drewniane. W przedsińku spichlerza była podłoga z dylów wykonana, a po rogach przybudowano dwie komórki z drewna rżniętego w słupy ustawione. Cały dach na budynku spichlerza nowym gontem został pokryty. Browar z drewna w węgły był zbudowany, do sieni drzwi na wylot dwoje na biegunach z zasuwkami prowadziło. W sieni po prawej ręce była izba, do której wchodziło się przez drzwi zawieszono na zawiasach i hakach z antabą, z wrzecionem i dwoma skoblami żelaznymi. W izbie znajdowały się trzy uszkodzone, drewniane okna, wymagające pilnej reperacji. W rogu izby stał piec kafłowy – zielony, reperowany, na fundamencie murowanym, z prętami żelaznymi. Był też kominek z gliny lepiony z piecem do pieczenia chleba. Pod ścianami stały dwie długie proste drewniane ławy, trzecia krótsza stała przed stołem. Nad oknami zamocowane były okiennice do zasłaniania szyb. Pułap (powała) wykonany był z tarcicy, podłogi wewnątrz nie było.

Z tej izby przechodziło się do komory, przez drzwi drewniane na zawiasach i hakach, z wrzecionem i dwoma skoblami żelaznymi. Pułap w tej izbie z tarcicy był wykonany, podłogi w niej nie było. Na wprost izby była winiarnia, do której z sieni prowadziły drewniane drzwi na biegunie. W tejże winiarni znajdował się komin z trzema piecykami. Piecyki i komin były murowane, wylepione gliną. Komin wyniesiony był ponad dach. Dwa piecyki służyły do grzania beczek na gorzałkę, a trzeci na kocioł piwny. Z winiarni przez drzwi wejść można było do słodowni, gdzie roszczone słoć. W słodowni był komin, który się przewrócił. Z pozyskanych materiałów poreperowano piecyki.

Obok winiarni znajdowała się komora, przeznaczona do przechowywania różnych rzeczy. W słodowni i komorze pułap (powała) wykonany był z dylów, podłogi w niej nie było. Na górze (powale) była suszarnia drewna, do której prowadziły drewniane schody. Cały dach nad browarem i winiar-

nią był gontem pokryty. Ściany i przyciesie pilnej reperacji jednak wymagały. Za browarem, przy rzece Wiechciówce, stał żuraw z rynną, do ciągnięcia wody potrzebnej do browaru. Przed browarem na rzece Wiechciówce (Gorzyczance) stał młyn. Wykonany był z rżniętego drewna (dyli i tarcicy), z dachem pokrytym snopkiem. Młyn o dwóch kołach do pyłowania i mielenia i z trzecim kołem stępnym (w zapasie było czwarte koło). W opisywanym czasie, młyn był dobrze wyremontowany, posiadał wszystkie niezbędne akcesoria do mielenia zboża. Niestety, ustawicznie budynek młyna psuła i niszczyła płynąca, wezbrana woda Wiechciówki, która niosła ze sobą porosty, trawę, badyłę, gnój i inne zanieczyszczenia. Wciąż trzeba było młyn reperować, a na jego naprawę ciągle brakowało drewna. Drewno co mogło być przeznaczone na remont młyna poszło na budowę spichlerza, który zgorzał w 1739 roku.

Przed młynem na rzece wykonano służące do spiętrzania wody. Opodal służy na łące był wykopany niewielki staw.

Karczma z zajezdnią i stajnią dla koni znajdowała się na starej wsi przy drodze do kościoła. Należała do dworu. Kto ją prowadził, niewiadomo. Zapewne po 1835 roku była ona w dzierżawie. Karczma, izba i komora wykonane były z drewna i w węgły wystawione. Dach był gontem pokryty. Stajnia wzdłuż karczmy była ustawiona, była długa na trzy przęsła i na dwa szeroka. Żłoby i drabiny w stajni były spróchniałe i w złym stanie użytkowania. Do stajni wjeżdżało się od strony kościoła przez bramę na biegunach z furtką zamykaną na skobel. Izba w karczmie miała trzy drewniane przeszklone okna (wymagające reperacji). Wewnątrz znajdowały się dwa duże drewniane stoły, a po ścianach ustawione były ławy. W pomieszczeniu stał kafłowy zielony piec i komin kopiasty z piecem do pieczenia chleba. W izbie była drewniana powała, podłogi nie było. Karczma i stajnia ogrodzone były drewnianymi sztachetami i wikliną. Druga brama (wyjazdowa) prowadziła w stronę drogi do dworu. Po 1835 roku dobra folwarku w Samborcu oddzielono od dóbr miasta Sandomierza i nadano jako majorat (donację) generałowi lejtnantowi Olimpijowi Prianisznikowi. Po jego śmierci w 1841 roku majątek w Samborcu, jako darowizna przeszedł na jego syna Teodora Prianisznikowa.

Opracował: ANDRZEJ CEBULA

Film seniorów wyróżniony

Klub Seniora w Skotnikach w okresie od 1 sierpnia do 15 grudnia 2020 r. realizował projekt pn. „Skotnicka historia”, finansowany w ramach konkursu „Działaj Lokalnie 2020”.

W ramach projektu w budynku stowarzyszenia powstała Izba Regionalna z osobnym wejściem oraz galeria zewnętrzna. Na konkurs Działaj Lokalnie „Opowiedz 2020” seniorzy przygotowali krótki, 2-minutowy filmik ze zdjęciami oraz podkładem, prezentujący rezultaty projektu. Zdobył on II miejsce!

W dniu 18 lutego o godzinie 10 w Hotelu Basztowym w Sandomierzu odbyło się uroczyste podsumowanie konkursu i przekazanie nagród. Z uwagi na trwającą pandemię spotkanie nie miało charakteru konferencyjnego.

Fot. Stowarzyszenie „Nasze Skotniki”